

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นับตั้งแต่กระทรวงศึกษาธิการประกาศใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 เป็นต้นมา กระทรวงศึกษาธิการได้ปรับปรุงและแก้ไขระเบียนการประเมินผลมาแล้วหลายฉบับ จนกระทั่งในช่วงการวิจัยครั้งปีกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้ใช้ระเบียนการประเมินผลการศึกษาว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2529 โดยมีวัตถุประสงค์ของการปรับปรุงแก้ไขระเบียนการประเมินผล เพื่อให้เอื้อต่อครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในการที่จะปฏิบัติตามระเบียนการประเมินผลได้อย่างมีประสิทธิภาพสอดคล้องกับหลักการของหลักสูตรเหมาะสมกับสภาพเหตุการณ์ปัจจุบันยิ่งขึ้น และสามารถประเมินผลเป็นแนวเดียวกันได้ทั่วประเทศ (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, สำนักงานทดสอบทางการศึกษา 2529 : 3)

ผู้วิจัยได้ติดตามศึกษาเกี่ยวกับความเป็นมาของการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 พบว่ามีปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอน ระดับชั้นมัธยมศึกษา ในด้านต่างๆ ซึ่งประมวลสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับครูผู้สอน ได้แก่
 - 1.1 ครูขาดความรู้ และทักษะในการประเมินผล
 - 1.2 ครูที่สอนในรายวิชาเดียวกัน ไม่ได้วางแผนการประเมินผลในรายวิชาของตนร่วมกัน
 - 1.3 ครูไม่ได้ประเมินผลตามจุดประสงค์ และมักจะประเมินผลในด้านความรู้ ความจำ เป็นส่วนใหญ่
 - 1.4 ครูไม่ได้สร้างและวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล ทำให้การประเมินผลไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

1.5 ครูไม่ได้นำผลที่ได้จากการประเมินผล มาใช้ปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีคุณภาพยิ่งขึ้น (สุขุมาลัย อนุเวช, ใน บุญชม ศรีสะอาด, บรรณาธิการ 2528 : 104)

2. ปัญหาเกี่ยวกับครูซึ่งทำหน้าที่ฝ่ายวัดผล และผู้บริหารการศึกษา ได้แก่

2.1 ขาดการนิเทศภายใน ทำให้การประเมินผลไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

2.2 ขาดการวางนโยบายเกี่ยวกับการประเมินผลของสถานศึกษาอย่างชัดเจน

2.3 ขาดการติดตามผลการประเมินโดยเฉพาะ (สุขุมาลัย อนุเวช, ใน บุญชม ศรีสะอาด, บรรณาธิการ 2528 : 104)

3. ปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และเครื่องมือสำหรับการประเมินผล ได้แก่

3.1 ขาดเอกสารค้นคว้าเกี่ยวกับการประเมินผล

3.2 ขาดแคลนเครื่องมือประเมินผลตามจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3 ขาดเครื่องมือประเมินผลก่อนเรียนและระหว่างเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, สำนักงานศึกษาธิการ เขต 5 2524 : 54, 56)

4. ปัญหาเกี่ยวกับครูต้องการความช่วยเหลือในเรื่องการประเมินผล จากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เรียงตามลำดับความต้องการของครูผู้สอนจากมากไปหาน้อย ได้แก่

4.1 หน่วยศึกษานิเทศก์ เขต

4.2 กลุ่มโรงเรียน

4.3 เพื่อนครู อาจารย์ในโรงเรียน

4.4 ผู้บริหาร และฝ่ายวิชาการทะเบียนวัดผล

4.5 สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

4.6 ศึกษาธิการจังหวัดและอำเภอ (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, สำนักงานศึกษาธิการ เขต 11 2524 : 51)

5. ปัญหาเกี่ยวกับรูปแบบของความช่วยเหลือในเรื่องการประเมินผล จากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เรียงลำดับตามความต้องการของครูจากมากไปหาน้อย ได้แก่

5.1 การนิเทศ และการอบรม

5.2 การจัดคู่มือ และอุปกรณ์ให้แก่โรงเรียน

5.3 การบรรยายโดยวิทยากร

5.4 การให้ความรู้เรื่องการวิเคราะห์ และสร้างข้อทดสอบ (กระทรวง
ศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา, สำนักงานศึกษาธิการเขต 11 2524 : 51)

จากการปรับปรุงแก้ไขระเบียบการประเมินผลและสภาพปัญหาเกี่ยวกับการ
ประเมินผลการเรียนการสอนดังกล่าวข้างต้น ช่วยให้เห็นได้ว่าครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษา
ส่วนใหญ่ได้ประสบกับปัญหาในการประเมินผลการเรียนการสอนอยู่หลายประการ ด้วยเหตุนี้
ครูผู้สอนส่วนใหญ่จึงควรได้รับความช่วยเหลือ เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนการสอน
จากบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในรูปแบบต่างๆ อาทิ เช่น การนิเทศ การจัดการอบรม
สัมมนา การจัดหาอุปกรณ์และเครื่องมือสำหรับการประเมินผลให้แก่ครูระดับมัธยมศึกษาอย่าง
เพียงพอ

เมื่อกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่า ด้วยการ
ประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง
พ.ศ. 2529 ครูผู้สอนทุกวิชาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จึงต้องปฏิบัติ
ตามหลักการของระเบียบการประเมินผล โดยประเมินผลการเรียนตามข้อตกลงของกลุ่ม
โรงเรียน ในการกำหนดเรื่องอัตราส่วนของคะแนน จุดประสงค์การเรียนรู้ จุดประสงค์
ปลายทาง และการใช้ข้อสอบวิชาบังคับร่วมกับโรงเรียนในกลุ่ม ประเมินผลการเรียน เป็น
รายวิชาโดยคิดเป็นหน่วยการเรียนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของแต่ละวิชา
ตลอดจนต้องประเมินผลทั้งเพื่อปรับปรุงการเรียน และเพื่อตัดสินผลการเรียน (กระทรวง
ศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, สำนักงานทดสอบทางการศึกษา 2529 : 15-18)

แม้ว่าจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขระเบียบการประเมินผลมาแล้วก็ตาม
แต่ครูศิลปะยังคงประสบกับปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษามาโดย
ตลอด ซึ่งสามารถทราบได้จากรายงานการติดตามการใช้หลักสูตร สรุปผลการประชุม
สัมมนา และทรรศนะของผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปศึกษา เกี่ยวกับปัญหาในการประเมินผล
การเรียนวิชาศิลปศึกษาที่บุคคลและหน่วยงานทางศิลปศึกษาหลายฝ่ายได้ให้ความสนใจศึกษา
วิเคราะห์ปัญหา หรือหาแนวทางแก้ไขกันอย่างต่อเนื่องเสมอมา อาทิ เช่น

จากรายงานการติดตามการใช้หลักสูตรวิชาศิลปศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษา
 คอนลัน พุทธศักราช 2521 พบว่า ครูศิลปะขาดความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบการประเมิน
 ผล และการประเมินผลการเรียนในรายวิชาทัศนศิลปศึกษา โดยไม่ได้คำนึงถึงพัฒนาการ
 ของผู้เรียน(วุฒิ วัฒนสิน 2530 : 6 อ้างจากกระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2528)

ผลการสัมมนาในระดับชาติ เรื่องหลักสูตรมัธยมศึกษา ณ โรงแรมเอเชียพัทยา
 เมืองพัทยา จังหวัดชลบุรี ระหว่างวันที่ 3-7 สิงหาคม พ.ศ.2530 ในส่วนที่เกี่ยวข้อง
 ข้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาศิลปศึกษา คือ จุดประสงค์ของหลักสูตรบางข้อยังมีข้อ
 ความที่ไม่ชัดเจน คลุมเครือ ต้องตีความ ทำให้ครูศิลปะผู้ใช้หลักสูตรมีความเข้าใจไม่ตรง
 กัน อาทิ เช่น

- จุดประสงค์ข้อ 1 เพื่อให้ผู้เรียนมีประสบการณ์เพื่อพัฒนาศิลปะนิสัยของตนเอง...
- จุดประสงค์ข้อ 4 เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพโดยปลูกฝังความประณีต ละเอียดอ่อนและมี
 รสนิยม...
- จุดประสงค์ข้อ 6 เพื่อให้เกิดความนิยมชมชื่น ที่จะนำไปสู่การอนุรักษ์และพัฒนา
 ศิลปวัฒนธรรมไทย

(กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, ศูนย์พัฒนาหลักสูตร ม.ป.ป. : 1)

จากข้อความที่ระบุไว้ในจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาศิลปศึกษา ระดับมัธยมศึกษา
 ตอนต้นดังกล่าวข้างต้น ที่ประชุมสัมมนาได้สรุปผลว่า ในจุดประสงค์ข้อ 1 คำว่า
 "ศิลปะนิสัย" ไม่ชัดเจนต้องตีความ ในจุดประสงค์ข้อ 4 การพัฒนาบุคลิกภาพกับการปลูกฝัง
 ความประณีต ละเอียดอ่อนและมีรสนิยม เป็นจุดประสงค์ที่ไม่ได้ไปในทิศทางเดียวกัน ควร
 แยกแยกไว้คนละจุดประสงค์ และในจุดประสงค์ข้อ 6 ความมุ่งหวังให้ผู้เรียนเกิดความนิยม
 ชมชื่น เพื่อนำไปสู่การอนุรักษ์และพัฒนาศิลปวัฒนธรรมไทย เป็นความมุ่งหวังที่กว้างไกลเกิน
 กว่าที่เด็กจะไปถึง จึงยากที่ครูผู้สอนจะบรรลุวัตถุประสงค์ได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, กรม
 วิชาการ, ศูนย์พัฒนาหลักสูตร ม.ป.ป. : 1)

นอกจากนี้ในส่วนโครงสร้างของหลักสูตร ที่ประชุมสัมมนาได้สรุปผลว่า "โครง
 สร้างของหลักสูตรขาดความต่อเนื่อง ไม่มีวิชาศิลปศึกษาบังคับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จึงขัด
 กับจุดประสงค์ที่ต้องการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์" และ "คาบเวลาเรียนต่อหนึ่งสัปดาห์

น้อยเกินไป เด็กทำงานไม่ทันต้องไปทำต่อที่บ้าน เกิดปัญหาเด็กไม่ได้ทำงานเอง คนทางบ้านช่วยทำ เด็กขาดความคิดสร้างสรรค์" เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ, ศูนย์พัฒนาหลักสูตร ม.ป.ป. : 1-2)

ในระยะเวลาต่อมาได้มีการประชุมปฏิบัติการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไข หลักสูตรวิชาศิลปศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มวิชาทัศนศิลปศึกษา ระหว่างวันที่ 14-18 กันยายน พ.ศ.2530 ซึ่งได้รวบรวมข้อ เสนอแนะแนวทางแก้ไขและแนวความคิด ที่มีความสัมพันธ์กับการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษา โดยสรุปได้พอสังเขปดังต่อไปนี้คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับข้อความในจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาศิลปศึกษาที่ซ้ำซ้อนกัน บางข้อความต้องตีความ และมีให้จัดลำดับอย่างเป็นระบบ แต่ละจุดประสงค์ขาดจุดเน้นที่เป็นผลสำคัญ

2. ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา ได้แก่

2.1 ควรจัดลำดับข้อจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาศิลปศึกษาเสียใหม่ โดยยึดแนวทางของศิลปะ ซึ่งเน้นเรียงลำดับจุดประสงค์ด้านเจตคติก่อน ตามด้วยด้านทักษะ และด้านความรู้ความคิด และควรมุ่งจุดเน้นที่เป็นผลสำคัญ ดังต่อไปนี้

1) เพื่อเสริมสร้างประสบการณ์ทางสุนทรียภาพ

หรือ เพื่อให้เกิดความนิยมชมชื่น และพัฒนาศิลปินนิสัย

2) เพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพทางด้านรสนิยม ความประณีตละเอียดอ่อนและความเชื่อมั่นในตนเอง

3) เพื่อให้เกิดการผ่อนคลายอารมณ์และจิตใจ

4) เพื่อให้เกิดคลุยกภาพในความนิยมชมชื่นของศิลปะลักษณะชนชาติไทยและศิลปะสากล

หรือ เพื่อให้เกิดความนิยมชมชื่นในศิลปะไทยและศิลปะสากล

หรือ เพื่อให้เห็นคุณค่าในศิลปะประจำชาติ ซึ่งนำไปสู่การอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทย

หรือ เพื่อให้รู้จักวิเคราะห์เลือกสรรคุณค่าในศิลปวัฒนธรรมประจำชาติของชาติอื่นมาประยุกต์ใช้ และพัฒนาให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

- 5) เพื่อส่งเสริมการแสดงออกโดยการค้นคว้าทดลอง ปฏิบัติกิจกรรม จากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
- 6) เพื่อสำรวจความถนัดและความสนใจทางศิลปะ
- 7) เพื่อเป็นพื้นฐานนำไปสู่การศึกษางานอดิเรกหรือประกอบอาชีพ สำหรับผู้ที่สนใจและมีความถนัด
- 8) เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ เห็นคุณค่าและความสัมพันธ์ ของศิลปะกับชีวิตประจำวัน

2.2 ควรปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตรวิชาศิลปศึกษา โดยเพิ่มรายวิชา บังคับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพิ่มหน่วยการเรียนรู้อีก 2 หน่วยการเรียนรู้ เพื่อให้การเรียนรายวิชาบังคับในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ต่อเนื่องกัน

2.3 ควรประเมินผลงานปฏิบัติ โดยพิจารณาเปรียบเทียบพัฒนาการ การปฏิบัติงานและผลงานของนักเรียนตลอดภาคการศึกษา ไม่ควรประเมินผลจากผลงานปฏิบัติ เป็นรายชิ้น

2.4 ควรใช้วิธีการประเมินผลด้วยการให้เกรด และตัดสินผลการเรียน เป็นแบบ "ผ่าน" หรือ "ไม่ผ่าน" โดยไม่ต้องมีการระบุคะแนน เมื่อนักเรียนไม่ผ่านจุดประสงค์ การประเมินในข้อใด ควรถือว่านักเรียนไม่ผ่าน เฉพาะจุดประสงค์ในข้อนั้น

3. ข้อเสนอแนะและแนวความคิด เห็นเพิ่มเติม ได้แก่

3.1 ควรรายงานผลการเรียนวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนให้ผู้ปกครองได้รับทราบ

3.2 ควรจัดโควตาพิเศษสำหรับการสอบเข้า เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษา ให้แก่นักเรียนที่มีความถนัดทางศิลปะ

3.3 ควรจัดนิทรรศการแสดงผลงานศิลปะหมุนเวียนแลกเปลี่ยนกัน ระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษา ("สรุปการปฏิบัติการวิเคราะห์ปัญหาและแนวทางแก้ไขหลักสูตรวิชาศิลปศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น กลุ่มทัศนศิลปศึกษา ระหว่างวันที่ 14-18 พ.ศ.2533 " อารังศักดิ์ อารังเลิศฤทธิ์)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษา จากทฤษฎีของผู้ทรงคุณวุฒิทางศิลปศึกษาที่สำคัญท่านหนึ่งคือ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2528 : 10) ซึ่งได้ประมวลประสบการณ์จากการเป็นวิทยากรอบรมครูศิลปะ เกี่ยวกับการเรียนการ

สอนวิชาศิลปศึกษาหลายครั้งไว้ว่า ครูศิลปะส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับ ประเมินผลทางศิลปศึกษา ฉะนั้นครูศิลปะส่วนใหญ่จึงต้องการ เข้ารับการอบรม เกี่ยวกับการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษา เป็นอย่างมาก

สรุปผลจากการศึกษารายงานติดตามการใช้หลักสูตร ผลการประชุมสัมมนา และ ทัศนคติของผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านศิลปศึกษาดังกล่าวข้างต้นได้ว่า ครูศิลปะในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นส่วนใหญ่ยังคงประสบปัญหาการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษา นับตั้งแต่ เรื่องครูศิลปะขาดความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับระเบียบการ ประเมินผล และวิธีการ ประเมินผลทางศิลปศึกษาอย่างถูกต้อง นอกจากนี้ครูศิลปะยังประสบปัญหาสำคัญในการวาง โครงการการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษา คือ ครูศิลปะไม่เล็งเห็นบทบาทจุดประสงค์ ของการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชา ศิลปศึกษาได้ เพราะจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาศิลปศึกษามีข้อความที่ไม่ชัดเจนและไม่ สามารถปฏิบัติตามได้ ตลอดจนโครงสร้างของหลักสูตรวิชาศิลปศึกษาที่กำหนดคาบเรียนของ วิชาศิลปศึกษาไม่เพียงพอ ทำให้มีเวลาในการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษาไม่เพียงพอตามไปด้วย ฉะนั้นครูศิลปะส่วนใหญ่จึงต้องการ เข้ารับการอบรม เกี่ยวกับการ ประเมินผล ทางศิลปศึกษา เป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุนี้จึงสรุปผลการติดตามศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการ ประเมินผลการ เรียนวิชา ศิลปศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ว่า ครูศิลปะยังคงประสบกับปัญหาการ ประเมินผล การเรียนตามระเบียบการ ประเมินผล และหลักสูตรวิชาศิลปศึกษา ในหลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น พุทธศักราช 2521 อยู่หลายประการ ดังนั้นครูศิลปะส่วนใหญ่จึงต้องการได้รับการ ส่งเสริมและสนับสนุนในเรื่องการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษาจากบุคคลและหน่วยงาน ที่เกี่ยวข้อง เช่น ศึกษาธิการ กลุ่มโรงเรียน เพื่อนครู อาจารย์ในโรงเรียน ผู้บริหาร ฝ่ายวิชาการ ทะเบียนวัดผล กระทรวงศึกษาธิการ ศึกษาธิการจังหวัด และอำเภอ เป็นต้น โดยครูศิลปะต้องการความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ เช่น การนิเทศ การจัดอบรม สัมมนา การจัดหาอุปกรณ์และ เครื่องมือให้แก่ครูศิลปะอย่างเพียงพอ เป็นต้น ซึ่งปัญหาการ ประเมิน ผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษาดังที่ได้อ้างมาทั้งหมดช่วยให้ตระหนักได้ เป็นอย่างดีว่า ปัญหา เกี่ยวกับการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษา เป็นปัญหาสำคัญที่ควรสนใจศึกษา เพื่อแก้ไข ปัญหา เป็นอย่างถึง เพราะถ้าหากการ ประเมินผลการ เรียนวิชาศิลปศึกษามีข้อบกพร่องอยู่

มาก จะทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนไม่บรรลุจุดประสงค์ของหลักสูตรที่กำหนดไว้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการประเมินผลการเรียน วิชาศิลปศึกษา เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้วิจัยสนใจสำรวจความคิดเห็นของครูศิลปะ เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ใน กรุงเทพมหานคร เป็นอย่างยิ่ง เพราะได้พิจารณาเห็นว่าครูศิลปะ เป็นบุคคลสำคัญ ซึ่งปฏิบัติหน้าที่การประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษาโดยตรง และเขตกรุงเทพมหานคร เป็นเขตการศึกษาที่มีลักษณะสำคัญเป็นพิเศษ เมื่อเปรียบเทียบกับเขตการศึกษาอื่นทั่วประเทศไทย รายงานผลการประเมินมาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2527 พบว่า เขตกรุงเทพมหานครมีโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ที่มีจำนวนนักเรียนมากที่สุดถึง 2,500 คนขึ้นไป และมีคุณภาพในด้านสภาพของโรงเรียน การบริหารงานทั่วไป งานธุรการ งานวิชาการ งานปกครองนักเรียน งานโรงเรียนกับชุมชน และงานบริการ โดยส่วนรวมอยู่ในเกณฑ์ดี (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมสามัญศึกษา ม.ป.ป. : 1-7, 13)

เนื่องจากในระยะเวลาที่ผ่านมา ยังไม่ปรากฏมีผู้ใดทำการศึกษาโดยเฉพาะในหัวข้อการวิจัย เรื่องความคิดเห็นของครูศิลปะในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ดังนั้นผู้วิจัยจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาในเรื่องนี้จะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาให้เจริญก้าวหน้าต่อไปได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูศิลปะในกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 เฉพาะด้านต่อไปนี้ คือ

1. การปฏิบัติตามระเบียบการประเมินผล
2. การสร้างแบบทดสอบ
3. วิธีการประเมินผล
4. การตัดสินผลการเรียน

5. การส่งเสริมและสนับสนุนครูศิลปะใน เรื่องการประเมินผลวิชาศิลปะศึกษา โดยบุคคลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษากลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นครูศิลปะผู้สอนวิชาศิลปะศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างประชากรของการวิจัย เป็นตัวแทนประชากรครูศิลปะ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. คำตอบที่ได้รับจากแบบสอบถามความคิดเห็นของตัวอย่างประชากร ถือว่าเป็นคำตอบที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

คำจำกัดความในการวิจัย

1. ครูศิลปะ หมายถึง ครูที่สอนวิชาศิลปะศึกษาโดยไม่รวมรายวิชาดนตรี ขั้บร้อง และพ็อนรำ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาล สังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2531
2. วิชาศิลปะศึกษา หมายถึง วิชาศิลปะศึกษา ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยไม่รวมรายวิชาดนตรี ขั้บร้อง และพ็อนรำ
3. ระเบียนการประเมินผล หมายถึง ระเบียนกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 พ.ศ. 2529

4. การประเมินผลการเรียนวิชาศิลปศึกษา หมายถึง กระบวนการนำคะแนนหรือข้อมูลที่ได้จากการวัดอย่างเป็นระบบไปใช้พิจารณาตัดสินว่า เมื่อนักเรียนได้เรียนวิชาศิลปศึกษา แล้วมีลักษณะพฤติกรรมที่ประสงค์ตามจุดประสงค์การเรียนรู้หรือจุดประสงค์การศึกษาหรือไม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับครูศิลปะ และนักวิชาการทางศิลปศึกษา ใช้พิจารณาปรับปรุงการประเมินผลการเรียนการสอนวิชาศิลปศึกษาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
2. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับสถาบันฝึกหัดครูใช้ในการจัดและปรับปรุงหลักสูตร เพื่อผลิตครูศิลปะให้เป็นผู้มีประสิทธิภาพในการสอนศิลปศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ความสมควร
3. ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับการวิจัยอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประเมินผลการเรียนการสอนทางศิลปศึกษา ในระดับการศึกษาเดียวกันหรือระดับการศึกษาที่ต่อเนื่องกัน